

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 609

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 30 august 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 774 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2–4
Decizia nr. 786 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 125 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	4–5
Decizia nr. 797 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice	6–7
Decizia nr. 803 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 ⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.....	7–8
Decizia nr. 828 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, 97, 102, 103 și 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9–10
Decizia nr. 874 din 28 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală.....	10–11
Decizia nr. 887 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, raportate la art. 13 din același act normativ.....	12–13
Decizia nr. 889 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.275. — Ordin al ministrului sănătății privind aprobarea listelor și prețurilor de decontare ale medicamentelor care se acordă bolnavilor în cadrul programelor naționale de sănătate și a metodologiei de calcul al acestora.....	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 774**

din 16 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) și (3)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Anca Irina” — S.A. din Venus — Mangalia în Dosarul nr. 3.200/118/2008 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și care face obiectul Dosarului nr. 2.423D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții nr. 2.861D/2010, care are ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Critica a fost formulată de Societatea Comercială „Hermes Trade Operator” — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 301/42/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele mai sus menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.861D/2010 la Dosarul nr. 2.423D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.200/118/2008, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea

Comercială „Anca Irina” — S.A. din Venus — Mangalia într-un dosar având ca obiect o acțiune în anularea unui act administrativ fiscal.

Prin Încheierea din 7 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 301/42/2010, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hermes Trade Operator” — S.R.L. din Buzău într-un dosar având ca obiect o acțiune în anularea unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că modalitatea de comunicare a actului administrativ fiscal reglementată de art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3) din Codul de procedură fiscală este exclusiv alternativă celorlalte modalități prevăzute de art. 44 alin. (2) lit. a), b) și c), și nu subsecventă acestora, organul administrativ fiscal având dreptul de a alege varianta de comunicare în mod discreționar, fără a respecta o anumită ordine.

Modalitatea de comunicare a actului prin publicitate, astfel cum este reglementată de art. 44 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, respectiv prin afișarea la ușa organului fiscal emitent și prin publicarea pe internet a unui anunț cu privire la emiterea actului pe numele contribuabilului, îngrădește dreptul acestuia de a se adresa justiției, drept consacrat de art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, întrucât nu oricine are acces la internet și posibilitatea de a se deplasa la sediul organului fiscal pentru a vedea dacă s-a publicat sau s-a afișat vreo decizie emisă împotriva sa.

De asemenea, autorii excepției susțin că prevederile legale criticate îngrădesc accesul liber la justiție și dreptul la apărare, deoarece modalitatea de comunicare, astfel cum este prevăzută de norma legală criticată, nu este de natură să conducă la o cunoaștere efectivă de către contribuabil a conținutului actului administrativ fiscal.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât procedura de comunicare a actelor administrativ fiscale prin publicitate, respectiv prin afișare la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, este doar una din posibilitățile de aducere la cunoștința contribuabilului a actului emis în sarcina sa. O astfel de modalitate de comunicare se realizează atunci când se constată lipsa de la domiciliu a destinatarului, fiind o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a actelor întocmite de organele fiscale, iar prin contestația administrativă fiscală care se formulează potrivit art. 205 și următoarele din Codul de procedură fiscală contribuabilul interesat are posibilitatea să își formuleze toate apărările necesare, astfel că atât accesul liber la justiție, cât și garantarea dreptului la apărare sunt asigurate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 44 alin. (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut: „(2) *Actul administrativ fiscal se comunică după cum urmează:*

a) *prin prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent și primirea actului administrativ fiscal de către acesta sub semnătură, data comunicării fiind data ridicării sub semnătură a actului;*

b) *prin remiterea, sub semnătură, a actului administrativ fiscal de către persoanele împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, data comunicării fiind data remiterii sub semnătură a actului;*

c) *prin poștă, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia;*

d) *prin publicitate.*

(3) *Comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. În cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35, afișarea se face, concomitent, la sediul acestora și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului județean. În toate cazurile, actul administrativ fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (2) și (3) — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 31 alin. (2) — *Dreptul la informație* și în art. 52 alin. (1) — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*.

De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 2 pct. 1 și art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității acestora, prin raportare la

aceleiași prevederi constituționale invocate și în cauza de față, prin Decizia nr. 193 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 16 martie 2009. Cu acel prilej Curtea a reținut că actul administrativ fiscal se comunică „la domiciliul fiscal al contribuabilului, domiciliu declarat de contribuabilul persoană fizică sau juridică străină la înregistrarea ca plătitor de taxe și impozite, sau există posibilitatea de a se face și la adresa unde acesta locuiește în mod efectiv. Mai mult, Curtea observă că, în cazul străinului, această adresă este cea de reședință, consemnată ca atare în permisul de ședere eliberat de autoritățile române. În aceste condiții, Curtea Constituțională nu poate reține nicio contrarietate între textul criticat și prevederile constituționale și convenționale invocate”.

Referitor la excepția de neconstituționalitate care are ca obiect dispozițiile art. 44 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, în jurisprudența sa, concretizată prin Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009, și prin Decizia nr. 891 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 17 august 2010, Curtea a reținut, în mod judicios, că aceste prevederi, care consacră posibilitatea realizării comunicării prin publicitate, reglementează o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a actelor administrative fiscale, folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective. Curtea a observat ce acele prilejuri că este apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești constatarea folosirii abuzive a acestui mod de comunicare a actelor administrative.

Cu toate că puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care acesta se sprijină, Curtea a observat că ridicarea ulterioară a unor excepții de neconstituționalitate pentru motive deja lămurite în jurisprudența sa tinde la înfrângerea caracterului general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale, care se atașează inclusiv deciziilor prin care se constată constituționalitatea legilor sau a ordonanțelor ori a unor dispoziții din acestea. Indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare.

Prin urmare, „pentru a da o forță sporită deciziei și fără a marca o reconsiderare a jurisprudenței sale”, Curtea, prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, încă nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, a constatat neconstituționalitatea oricărei alte interpretări pe care practica administrativă sau judecătorească ar putea să o atribuie textelor legale criticate față de cea consacrată în prealabil prin deciziile Curții Constituționale menționate mai sus. Admițând excepția de neconstituționalitate, Curtea a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din aceeași ordonanță.

Față de această situație, devin aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) și (5) din Legea nr. 47/1992, conform cărora nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Constatând însă că această cauză de inadmisibilitate a survenit după sesizarea instanței constituționale, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Anca Irina” — S.A. din Venus — Mangalia în Dosarul nr. 3.200/118/2008 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Anca Irina” — S.A. din Venus — Mangalia în Dosarul nr. 3.200/118/2008 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și de Societatea Comercială „Hermes Trade Operator” — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 301/42/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 786

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 125 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 125 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Metabet CF” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 1.588/1.259/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.588/1.259/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 125 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Metabet CF” — S.A. din Pitești într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Comercial Argeș privind anularea hotărârii Adunării generale a acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, „în măsura în care prevederile art. 125 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 sunt interpretate în sensul că niciun angajat (funcționar) al unei societăți, indiferent de atribuțiile de serviciu avute, nu poate vota sau reprezenta un acționar în A.G.A.”, acestea sunt neconstituționale.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate „este relevantă și pertinentă, întrucât interdicția impusă sub sancțiunea nulității absolute oricărui angajat (funcționar) al societății de a vota sau a reprezenta un acționar în Adunarea generală a acționarilor încalcă dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale și nu contravin normelor referitoare la dreptul cetățenilor de a se asocia liber în partide politice, în sindicate și în alte forme de asociere, nu reprezintă o atingere a dreptului la muncă ori la alegerea liberă a profesiei și a locului de muncă și nici o restrângere a exercitării acestor drepturi și, de asemenea, nu vin în contradicție sub niciun aspect cu normele

constituționale ce garantează exercitarea liberei inițiative și accesul persoanei la o activitate economică.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 125 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: *„Membrii consiliului de administrație, directorii, respectiv membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, ori funcționarii societății nu îi pot reprezenta pe acționari, sub sancțiunea nulității hotărârii, dacă, fără votul acestora, nu s-ar fi obținut majoritatea cerută.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 40 privind dreptul de asociere, art. 41 alin. (1) referitoare la neîngrădirea dreptului la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 45 referitoare la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției susține faptul că, limitând posibilitatea persoanelor prevăzute în textul de lege criticat de a reprezenta pe acționari, implicit dreptul acestora din urmă de a fi reprezentați, se aduce atingere drepturilor fundamentale menționate, care nu pot fi exercitate în plenitudinea lor, pentru atingerea scopului conferit prin Legea fundamentală.

Față de critica de neconstituționalitate formulată, Curtea reține că organul de conducere și de decizie al unei societăți comerciale pe acțiuni este Adunarea generală a acționarilor, în cadrul căreia acționarii, pe baza votului, exprimă voința societății, ca rezultat al aplicării principiului majorității în adoptarea hotărârilor acestui organ. Dacă există acționari care

nu sunt de acord cu cele votate în Adunarea generală a acționarilor, aceștia pot ataca hotărârile pe care le consideră contrare legii sau actului constitutiv. Art. 125 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 441/2006, recunoaște tuturor acționarilor, indiferent de tipul societății comerciale pe acțiuni, dreptul de a încredința exercițiul dreptului de vot. Operațiunea juridică de încredințare a exercițiului dreptului de vot unui terț se poate realiza prin intermediul unui contract de mandat, care va îmbrăca forma unui înscris, denumit împuternicire ori procură. Așa fiind, în deplină concordanță cu libertatea contractuală, orice acționar poate fi reprezentat de o altă persoană fizică, acționar sau nu, cu capacitate de exercițiu deplină, necesară, pe de o parte, pentru reprezentarea conformă mandatului primit și, pe de altă parte, pentru că, de cele mai multe ori, votul în Adunarea generală a acționarilor presupune exprimarea acordului față de unele propuneri privind acte de dispoziție juridică.

Alin. (5) al art. 125 din același act normativ instituie o interdicție relativă, cu consecința unei incapacități, limitată la anumite categorii de persoane și circumstanțiată la anumite situații, de reprezentare a acționarilor prin alte persoane. Aceste categorii de persoane sunt membrii consiliului de administrație, directorii, respectiv membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, la care se adaugă o categorie socioprofesională, și anume funcționarii societății.

Curtea reține că interdicția de reprezentare nu operează decât în situația în care prin votul astfel exprimat s-ar obține majoritatea cerută de lege sau de actul constitutiv. Prin instituirea acestei interdicții legiuitorul a urmărit să apere interesul general al societății, și anume să înlăture posibilitatea întrunirii frauduloase a cvorumului necesar adoptării hotărârilor. Reglementarea considerată a fi neconstituțională este menită să preîntâmpine o eventuală fraudă, care se poate realiza prin înțelegerea dintre mandanți și membrii consiliului de administrație, directorii, respectiv membrii directoratului și ai consiliului de supraveghere, ori funcționarii societății, ca mandatar.

Așa fiind, Curtea apreciază că legiuitorul a edictat norma legală criticată ținând cont de imparțialitatea și corectitudinea care trebuie să garanteze adoptarea hotărârilor acționarilor, precum și de necesitatea asigurării unei stabilități a acestora.

Ca atare, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea normelor constituționale invocate de autorul excepției în susținerea criticilor sale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 125 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Metabet CF” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 1.588/1.259/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 797

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Cu participarea, în ședința publică din 31 mai 2011, a reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată de Marius Marinescu în Dosarul cu nr. 11.613/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 31 mai 2011, în prezența autorului excepției Marius Marinescu, a apărătorului acestuia și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 16 iunie 2011.

La data de 1 iunie 2011 autorul excepției, prin apărător, a depus la dosar un înscris intitulat „concluzii scrise precizatoare și completatoare la excepția de neconstituționalitate”, prin care extinde obiectul acesteia, solicitând Curții să verifice și constituționalitatea dispozițiilor „art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 pct. a, art. 12 pct. a din Legea nr. 60/1991”, în raport cu dispozițiile art. 30 și 39 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.613/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice.** Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prevederile art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 39 privind libertatea întrunirilor, deoarece instituie în sarcina celor care doresc să organizeze adunări publice, mitinguri, demonstrații sau alte tipuri de întruniri obligația de a le declara anterior, de a obține autorizație de la comisia de avizare din cadrul Primăriei Generale a Municipiului București și de a le înregistra la jandarmerie. Această obligație creează însă un regim discriminatoriu în funcție de opinia și apartenența politică a cetățeanului. Astfel, este evident că atunci când se dorește organizarea unei adunări publice de către un partid sau o formațiune politică, alta decât acelea din care fac parte primarul sau cei care reprezintă majoritatea în cadrul Consiliului General al Municipiului București, cu scopul declarat de a se exprima

protestul față de o hotărâre a acestora din urmă, respectiva adunare nu va fi avizată.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise și orale formulate de autorul excepției și de apărătorul acestuia, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2004, care au următorul conținut: „*Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să întrunească elementele constitutive ale unor infracțiuni:*

a) *organizarea și desfășurarea de adunări publice nedeclarate, neînregistrate sau interzise.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 39 privind libertatea întrunirilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra prevederilor legale criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, de exemplu, prin Decizia nr. 1.123 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 789 din 25 noiembrie 2008, și prin Decizia nr. 1.351 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 7 decembrie 2010, respingând de fiecare dată excepția.

Curtea a arătat, în esență, că dispozițiile Legii nr. 60/1991, potrivit cărora desfășurarea adunărilor publice este permisă doar cu condiția declarării lor prealabile, nu contravin libertății de întrunire, reglementate de Constituție. S-a invocat cu acele prilejuri jurisprudența Comisiei și a Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, după cum urmează: Hotărârea din 21 iunie 1988, pronunțată în Cauza *Plattform „Ärzte für das Leben” împotriva Austriei* (paragraful 32 și următoarele), Decizia de admisibilitate a Comisiei din 10 octombrie 1979, pronunțată în Cauza *Rassemblement jurassien & Unité jurassienne împotriva Elveției*, Hotărârea din 7 octombrie 2008, pronunțată în Cauza *Éva Molnár împotriva Ungariei* (paragraful 34 și următoarele), Hotărârea din 18 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Nurettin Aldemir și alții împotriva Turciei* (paragraful 39 și următoarele) și Hotărârea din 29 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *Balçık și alții împotriva Turciei* (paragraful 34 și următoarele). Prin

aceste hotărâri s-au reținut, în esență, următoarele: fiecare stat este în măsură să adopte măsuri rezonabile și adecvate pentru a asigura desfășurarea pașnică a manifestațiilor licite ale cetățenilor săi; pentru întrunirile care au loc pe căile publice nu este exagerată impunerea obligației de a se obține o autorizație prealabilă, întrucât autoritățile au posibilitatea, în aceste condiții, să vegheze asupra respectării ordinii publice și să ia măsurile necesare pentru ca libertatea manifestațiilor să fie pe deplin asigurată; statele pot să impună restricții legale ale exercițiului libertății de întrunire, care sunt menite a asigura protecția drepturilor celorlalți, în special în ceea ce privește prevenirea dezordinii și menținerea unei ordini în trafic; cerința obținerii unei notificări prealabile nu afectează esența dreptului la întruniri, deoarece orice demonstrație în spațiul public poate cauza o anumită afectare a normalității cotidiene și este important ca autoritățile să ia măsurile necesare, de exemplu, asigurarea unui echipaj de prim ajutor la locul desfășurării demonstrației, de orice natură ar fi aceasta, și faptul că este esențial ca organizatorii și participanții la orice adunări publice — ca actori ai procesului democratic — să se conformeze regulilor democrației, prin respectarea normelor juridice ce reglementează acest domeniu.

Soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și argumentele care au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată de Marius Marinescu în Dosarul nr. 11.613/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 803

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

În ceea ce privește înscrisul intitulat „concluzii scrise precizatoare și completatoare la excepția de neconstituționalitate” prin care autorul extinde obiectul acesteia, solicitând Curții să verifice și constituționalitatea dispozițiilor „art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 pct. a, art. 12 pct. a din Legea nr. 60/1991”, în raport cu dispozițiile art. 30 și 39 din Constituție, Curtea reține că nu poate hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața sa, întrucât s-ar încălca prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora Curtea decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, precum și cele ale alin. (4) din același articol, conform cărora părțile trebuie să își exprime punctele de vedere în legătură cu excepția de neconstituționalitate în fața instanței judecătorești, depunând dovezile și probele pe care le consideră necesare, iar instanța de judecată este obligată să își exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. Așadar, litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate de vreuna dintre părți. Numai Curtea Constituțională poate să extindă obiectul controlului, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în caz de admitere a excepției, când se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate prevederile menționate în sesizare.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Twety” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 61/233/2010 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin textul de lege criticat s-a urmărit protejarea intereselor consumatorului, iar prevederile constituționale referitoare la

libertatea economică trebuie înțeleasă în corelație cu celelalte drepturi fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 61/233/2010, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Twety” — S.R.L. din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii contravenționale împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții aplicate ca urmare a încălcării textului de lege criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 9⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 aduc atingere prevederilor art. 45 din Constituție referitoare la libertatea economică.

Judecătoria Galați apreciază că textul de lege criticat este constituțional, prin acesta legiuitorul urmărind protejarea consumatorului împotriva eventualelor abuzuri ale comerciantului. Dreptul de acces la o activitate economică nu este un drept absolut, iar în reglementarea sa legiuitorul a ținut seama și de interesul consumatorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului susține că textul de lege criticat este constituțional, constituind un mijloc de protecție pentru consumator împotriva eventualelor abuzuri ale comerciantului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Twety” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 61/233/2010 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, introdus prin art. II pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 27 noiembrie 2008, care au următorul conținut: *„Contractul de intermediere imobiliară sau alte eventuale contracte accesorii încheiate între consumator și agenția imobiliară nu pot conține clauze penale care să oblige consumatorul care nu își îndeplinește angajamentele contractuale la plata unei sume mai mari decât onorariul pe care l-ar fi plătit în cazul încheierii tranzacției.”*

Textul de lege criticat aduce atingere prevederilor art. 45 din Constituție referitor la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că autorul excepției menționează doar în mod formal textul constituțional pretins încălcat, fără a arăta concret în ce constă eventuala contradicție dintre textul criticat și prevederile constituționale invocate, încălcând astfel dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră *„Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”*, ceea ce conduce la inadmisibilitatea excepției.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, se rețin: Decizia nr. 727 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 10 iunie 2009, și Decizia nr. 1.091 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009.

În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 828

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, 97, 102, 103 și 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean — președinte
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Marieta Safta — prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, 97, 102, 103 și 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ciprian Vasilache în Dosarul nr. 1.628/333/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.628/333/2009, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, 97, 102, 103 și 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Ciprian Vasilache în cadrul unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că instituirea unui regim sancționator contravențional (indiferent că este vorba de o sancțiune principală sau una complementară), cu consecința posibilității aplicării, în mod cumulativ, de sancțiuni constând în puncte de amendă, suspendarea exercitării dreptului de a conduce, puncte de penalizare și măsuri tehnico-administrative constituie o restrângere excesivă a unor drepturi, în situații care nu se încadrează în cele anume prevăzute în alin. (1) al art. 53 din Constituție.

Tribunalul Vaslui — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dreptul de a conduce autovehicule pe drumurile publice nu se numără printre drepturile și libertățile fundamentale consacrate de Constituție, astfel încât nu se poate susține încălcarea prevederilor art. 53 din Legea fundamentală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții cuprinse în: art. 96 privind sancțiunile contravenționale complementare, art. 97 privind cazurile în care polițistul rutier dispune măsuri tehnico-administrative, art. 102 privind faptele care constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni, art. 103 privind cazurile în care se dispune suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule și art. 121 privind termenul de prescripție a executării sancțiunii contravenționale complementare.

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Dispozițiile art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007. Astfel fiind și având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, în ceea ce privește aceste dispoziții legale excepția urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7)—(8), ale art. 97, 102, 103 și 121 din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului, criticate fie distinct, fie împreună cu alte texte din același act normativ, în raport cu aceleași prevederi constituționale, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.135 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 7 ianuarie 2008, Decizia nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 20 aprilie 2007, și Decizia nr. 44 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005 prin care Curtea a reținut, în esență, că textele de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv „*asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a*

sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului”. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni

contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată, din perspectiva interesului general ocrotit.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, atât soluția pronunțată de Curte, cât și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ciprian Vasilache în Dosarul nr. 1.628/333/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c), alin. (7)—(8), art. 97, 102, 103 și 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 874

din 28 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală.

Excepția a fost ridicată de Oana Alexandra Cornea într-o cauză având ca obiect stabilirea paternității și în care s-a efectuat un raport de expertiză medico-legală — examen ADN — de către Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici”.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, excepție ridicată de Oana Alexandra Cornea în Dosarul nr. 719/235/2008 al Judecătoriei Gherla.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie și respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 719/235/2008, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece restrânge cadrul de efectuare a expertizelor medico-legale doar la nivelul Institutului Național de Medicină Legală „Mina Minovici” din București, fiind exclusă administrarea acestei probe în alte țări din cadrul Uniunii Europene sau în cadrul altor laboratoare din țară certificate la standardele recomandate de Rețeaua Europeană a Institutelor de Științe Criminalistice. Astfel, dreptul la un proces echitabil include și dreptul de a fi efectuate contraprobe de către persoane imparțiale, or, în speță, prima expertiză a fost efectuată la Institutului Național de Medicină Legală „Mina Minovici,” iar efectuarea unei noi expertize se va face la același institut. În această situație, aceiași experți fac atât expertiza, cât și contraexpertiza, ceea ce este de natură să afecteze imparțialitatea lor și să afecteze dreptul autorului la un proces echitabil în ceea ce privește administrarea probelor.

Judecătoria Gherla, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la textul de lege criticat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale și arată că, potrivit art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000, orice ingerință în activitatea medico-legală este interzisă și că încălcarea prevederilor alin. (1) al art. 3 atrage răspunderea administrativă, civilă sau penală, după caz.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 996 din 10 noiembrie 2005, care au următorul cuprins: *„Instituțiile de medicină legală sunt singurele unități sanitare care efectuează, potrivit legii, constatări, expertize, precum și alte lucrări medico-legale.”*

Se susține că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 146 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 6 mai 2011,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, excepție ridicată de Oana Alexandra Cornea în Dosarul nr. 719/235/2008 al Judecătoria Gherla.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea s-a mai pronunțat asupra unor critici similare celor din prezenta cauză, observând că dispozițiile criticate prevăd exclusivitatea instituțiilor de medicină legală de a efectua constatări, expertize, precum și alte lucrări medico-legale. Această exclusivitate se justifică prin caracterul strict specializat al expertizelor, în principal al expertizelor medico-legale.

Curtea a mai reținut că proba cu expertiză nu are caracter absolut, astfel încât instanța trebuie să aibă în vedere la soluționarea cauzei întregul material probator administrat.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi, de natură să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Cu acest prilej, Curtea mai observă că legiuitorul a stabilit în art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 că activitatea de medicină legală este coordonată, sub raport științific și metodologic, de Ministerul Sănătății și de Consiliul superior de medicină legală, cu sediul la Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” din București, și că Ministerul Sănătății asigură controlul și evaluarea activității de medicină legală. Această reglementare se datorează importanței acordate activității de medicină legală și necesității ca aceasta să fie supusă controlului statului prin instituțiile sale.

Cu privire la critica privind încălcarea dreptului la un proces echitabil, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu aduce atingere acestui principiu.

Astfel, posibilitatea ca același expert să efectueze contraexpertiza solicitată a fost avută în vedere de legiuitor atunci când a statuat prin art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 1/2000 că *„în cazurile de incompatibilitate prevăzute de lege experții medico-legali sunt obligați să depună, în scris, declarație de abținere. În lipsa acesteia experții medico-legali pot fi recuzați, potrivit legii”*.

Prin urmare, Curtea constată că legiuitorul a pus la dispoziția părții mijloace procedurale prin care să înlăture, în practică, posibilitatea încălcării dreptului la un proces echitabil.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 887

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, raportate la art. 13 din același act normativ

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Ingrid Alina Tudora — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, raportate la art. 13 din același act normativ, excepție ridicată de Vasile Zisu și Despina Zisu în Dosarul nr. 858/212/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.655D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece aspectele invocate de autorii acesteia privesc, de fapt, modalitatea de interpretare și aplicare a legii de către instanța de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 858/212/2009, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, raportate la art. 13 din același act normativ**, excepție ridicată de Vasile Zisu și Despina Zisu într-o cauză civilă având ca obiect anularea unui act în materia fondului funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 sunt neconstituționale, prin raportare la art. 13 alin. (2) din același act normativ, care prevăd că, dacă „*terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, moștenitorii sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor*”. Ca atare, apreciază că textul de lege criticat, așa cum este redactat și aplicat, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16, 44, 46 și 53.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât pot beneficia de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii doar moștenitorii care nu au acceptat-o în termenul și condițiile prevăzute de art. 700 din Codul civil, iar nu și cei care au renunțat la succesiune în condițiile art. 696 din Codul civil, deoarece, prin efectul renunțării, moștenitorul este socotit că nu a fost niciodată moștenitor, iar vocația sa succesorală este retroactiv desființată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, raportate la art. 13 din același act normativ, lege republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 8: „(1) *Stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor care se găsesc în patrimoniul cooperativelor agricole de producție se face în condițiile prezentei legi, prin reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestui drept.*

(2) *De prevederile legii beneficiază membrii cooperatori care au adus pământ în cooperativa agricolă de producție sau cărora li s-a preluat în orice mod teren de către aceasta, precum și, în condițiile legii civile, moștenitorii acestora, membrii cooperatori care nu au adus pământ în cooperativă și alte persoane anume stabilite.*

(3) *Stabilirea dreptului de proprietate se face, la cerere, prin eliberarea unui titlu de proprietate în limita unei suprafețe minime de 0,5 ha pentru fiecare persoană îndreptățită, potrivit prezentei legi, și de maximum 10 ha de familie, în echivalent arabil.*

(4) *Prin familie se înțelege soții și copiii necăsătoriți, dacă gospodăresc împreună cu părinții lor.”;*

— Art. 13: „(1) *Calitatea de moștenitor se stabilește pe baza certificatului de moștenitor sau a hotărârii judecătorești definitive ori, în lipsa acestora, prin orice probe din care rezultă acceptarea moștenirii.*

(2) *Moștenitorii care nu-și pot dovedi această calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor. Ei sunt considerați că au acceptat moștenirea prin cererea pe care o fac comisieii.*

(3) *Titlul de proprietate se emite cu privire la suprafața de teren determinată pe numele tuturor moștenitorilor, urmând ca ei să procedeze potrivit dreptului comun.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 44 privind dreptul la proprietate privată, art. 46 privind dreptul la moștenire, și celor ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele invocate de autorii acesteia vizează

probleme de interpretare și aplicare a reglementării criticate în litigiul concret dedus judecării, precum și modificarea textului de lege considerat a fi neconstituțional, ceea ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

De altfel, neconstituționalitatea prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 este apreciată prin raportare la prevederile art. 13 din același act normativ, or, Curtea a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale, iar nu

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, raportate la art. 13 din același act normativ, excepție ridicată de Vasile Zisu și Despina Zisu în Dosarul nr. 858/212/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 889
din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Mircea Todericiu în Dosarul nr. 48.590/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.671D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

compararea prevederilor mai multor legi între ele, astfel încât critica autorilor excepției nu poate fi primită.

În sfârșit, Curtea observă că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 876 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 31 iulie 2008, sau Decizia nr. 1.136 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2009, prin care s-a statuat că art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 nu contravine Legii fundamentale.

inadmisibilă, deoarece aceasta nu este motivată, conform exigențelor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 48.590/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Mircea Todericiu într-o cauză civilă având ca obiect Legea nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 aduc atingere dreptului de proprietate privată, în acest sens făcând referire la situația concretă a cauzei deduse judecării, fără a argumenta în ce constă pretinsa contrarietate a reglementării criticate cu norma constituțională invocată.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3)

din Legea nr. 10/2001 este neîntemeiată. În acest sens, arată că instituirea unui termen înlăuntrul căruia persoana îndreptățită este obligată să formuleze contestație împotriva modului de soluționare a notificării nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 1995. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prevederile de lege criticate au fost modificate prin art. XII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, și prevăd că *„Decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității*

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Mircea Todericiu în Dosarul nr. 48.590/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare. Hotărârea tribunalului este supusă recursului, care este de competența curții de apel”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în concret, criticile autorului excepției vizează fondul cauzei deduse judecării. Astfel, acesta procedează la o analiză critică a hotărârilor judecătorești pronunțate în speță, cu înfățișarea pe larg a ceea ce pretinde a constitui erori de judecată săvârșite de instanța de judecată sau de alte autorități, considerând că sorgintea acestor erori nu se află în aplicarea greșită a legii, ci în caracterul neconstituțional al textului de lege criticat.

Așa fiind, Curtea constată că autorul excepției invocă probleme ce țin de modul de interpretare și de aplicare a textului legal criticat, care nu pot constitui motive de neconstituționalitate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional. Exercitarea controlului asupra activității de aplicare a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe numai asupra problemelor de drept.

Totodată, Curtea constată că autorul excepției nu motivează în ce ar consta pretinsa contrarietate a reglementării criticate cu norma constituțională invocată, astfel încât simpla enumerare în susținerea excepției a unor norme constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, prevederi potrivit cărora *„Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.*

În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

privind aprobarea listelor și prețurilor de decontare ale medicamentelor care se acordă bolnavilor în cadrul programelor naționale de sănătate și a metodologiei de calcul al acestora

Văzând Referatul de aprobare al Direcției politica medicamentului nr. R.L. 151/2011
având în vedere:

— prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile Hotărârii Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modul de calcul al prețurilor de decontare a medicamentelor ale căror prețuri sunt prevăzute în Catalogul național al prețurilor medicamentelor de uz uman autorizate de punere pe piață în România, acordate bolnavilor cuprinși în cadrul programelor naționale de sănătate, în condițiile legii, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Lista denumirilor comerciale și a prețurilor de decontare a medicamentelor care se acordă bolnavilor cuprinși în cadrul programelor naționale de sănătate, corespunzătoare denumirilor comune internaționale (DCI) cuprinse în sublista C2 a anexei la Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare, prevăzută în anexa nr. 2.*)

Art. 3. — Se aprobă Lista și prețurile de decontare ale medicamentelor derivate din sânge uman sau plasmă umană care se acordă bolnavilor incluși în programele naționale de sănătate nominalizate prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii, prevăzute în anexa nr. 3.*)

Art. 4. — Se aprobă Lista și prețurile de decontare ale OTC-urilor care se acordă bolnavilor incluși în programele naționale de sănătate nominalizate prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii, prevăzute în anexa nr. 4*).

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului sănătății nr. 426/2009 privind aprobarea Listei și prețurilor de decontare ale medicamentelor care se acordă bolnavilor în cadrul programelor naționale de sănătate nominalizate prin Hotărârea Guvernului nr. 367/2009 pentru aprobarea programelor naționale de sănătate în anul 2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 8 aprilie 2009, cu modificările și completările ulterioare, și Ordinul ministrului sănătății nr. 1.092/2011 pentru aprobarea Listei și prețurilor de decontare ale medicamentelor derivate din sânge uman sau plasmă umană, care se acordă bolnavilor în cadrul programelor naționale de sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 5 iulie 2011.

Art. 6. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, Casa Națională de Asigurări de Sănătate, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, casele de asigurări de sănătate, operatorii economici importatori și distribuitori de medicamente, Compania Națională „Unifarm” — S.A., furnizorii publici și privați de servicii medicale, precum și farmaciile cu circuit deschis care derulează programe naționale de sănătate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin intră în vigoare la data de 1 septembrie 2011.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Ritli Ladislau

București, 26 august 2011.
Nr. 1.275.

*) Anexele nr. 2—4 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MODUL DE CALCUL**al prețurilor de decontare a medicamentelor care se acordă bolnavilor****cuprinși în cadrul programelor naționale de sănătate nominalizate prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii**

Art. 1. — (1) Pentru medicamentele din sublista C secțiunea C2 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare, care se eliberează prin farmacii cu circuit deschis, prețul de decontare se stabilește prin aplicarea procentului de 120% la prețul cu amănuntul maximal cu TVA, cel mai mic pe unitate terapeutică

pe fiecare denumire comună internațională (DCI), formă farmaceutică asimilabilă/cale de administrare și concentrație.

(2) Pentru medicamentele prevăzute la alin. (1) al căror preț cu amănuntul maximal cu TVA, calculat pe unitatea terapeutică, este mai mic decât prețul de decontare calculat potrivit alin. (1), prețul cu amănuntul maximal cu TVA devine preț de decontare.

Art. 2. — Pentru medicamentele prevăzute la art. 1 alin. (1) care se eliberează prin farmaciile cu circuit închis, prețurile de decontare nu pot depăși prețurile cu ridicata corespunzătoare prețurilor de decontare prevăzute la art. 1 alin. (1).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

